

tallet følt sig bundet til de den Gang trufne Aftaler og erklæret sig beredt til at medvirke til Forslaget om et Ekstra-Kvartals Skat, naar man vilde udskrive denne paa Grundlag af Indtægterne i 1932, og saaledes at Skatten først vilde være at betale i Løbet af det kommende Finansaar. Hertil havde de andre Partier imidlertid ikke villet gaa med, og Mindretallet maatte da anbefale at stemme imod Forslaget. — Ogsaa Forslaget om Tillægsskat paa Formuen maatte Mindretallet modsætte sig, dels fordi man fandt det stridende med de trufne Aftaler, dels fordi man ikke kunde gaa med til at tage allerede effektuerede Skattelempelser tilbage.

Om Mindretallets Ønsker angaaende Oplysninger om hele den finansielle Situation og de af Regeringen paatænkte Dækningsmuligheder, se under den foregaaende Sag Side 139.

Efter at Flertallets Ændringsforslag om Lovforslagets Nyaffattelse var vedtaget med 49 Stemmer mod 8, vedtoges Lovforslaget ved 3. Behandling med 49 Stemmer mod 11. Afstemningen foregik paa Begøring af det konservative Folkeparti ved Navneopraab (Landstingstidende Sp. 830).

Da Lovforslaget var oversendt til Landstinget i Samlingens 1. Afdeling, men nu tilbagesendtes til et Folketing, hvor det ikke tidligere havde været behandlet, blev Sagen atter underkastet 3 Behandlinger i *Folketinget*. Det her nedsatte Udvalg var klar over, at der kunde opstaa Tilfælde, hvor den foreslaaede Tillægsskat vilde virke særlig uheldigt — navnlig hvor der for en Skatteyder har fundet en stærk Nedgang i Indtægten Sted, f. Eks. paa Grund af Foranstaltninger, der fra det offentliges Side er truffet til Imødegaaelse af den nuværende økonomiske Krise —, og Udvalget overvejede en Udformning af bestemte Regler for Nedsættelse eller Bortfald af Tillægsskatten under Hensyn til eventuel Indkomstnedgang hos Skatteyderen. Det viste sig imidlertid forbundet med store Vanskeligheder at fastsætte Regler, der ikke ved deres praktiske Anvendelse vilde føre til Ubillighed, men Udvalget ønskede i saa høj Grad som muligt at modvirke uheldige Følger af nævnte Art og henviste i Betænkningen til sidste Stykke af § 1, der bemyndiger Finansministeren til i saadanne Tilfælde at frafalde eller nedsætte Tillægsskatten. »Udvalget lægger megen Vægt paa« — tilføjedes det i Betænkningen —, at der derved skabes en Mulighed for, at der ikke beredes den enkelte Skatteyder større Vanskeligheder, end uundgaeligt er, og Finansministeren har overfor Udvalget tilkendegivet sin Overensstemmelse med disse Synspunkter og udtalt sin Villie til at tage Hensyn hertil ved Bemyndigelsens Anvendelse.«